

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

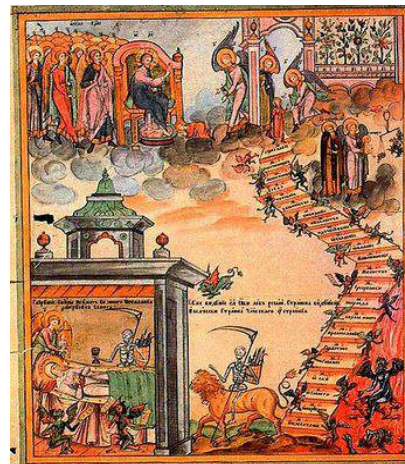
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Infricosatoarea judecata a lui Hristos

PROGRAMUL LITURGIC IN PERIOADA 1 - 14 MARTIE 2021

Miercuri 3 Martie:

Acatistul Sfântului Gheorghe ..... 6.00 PM

Vineri 5 Martie:

Acatistul Sfântului Nicolae ..... 6.00 PM

Sâmbata 6 Martie: **Sâmbata morților – Moși de Iarna**

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 7 Martie:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Taina Sf. Botez

(Botezul celui de al șaselea copil al familiei Grigoras va fi oficiat în cadrul Sfintei Liturghii - 10.00 AM)

Marti 9 Martie:

Acatistul Sfinților 40 de Mucenici ..... 6.00 PM

Vineri 12 Martie:

Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sâmbata 13 Martie:

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 14 Martie: **Duminica Iertării**

Utrenie, Sfânta Liturghie și „Vecernia Iertării” ..... 7.30 AM

Preot Paroh: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

Pilda fiului risipitor, inima intregii Evanghelii

Cred că omilia noastră de astăzi, care este o continuare a celor spuse în duminicile trecute și în care multe sunt legate de capitolul X al Epistolei către Romani, se potrivește foarte bine să o legăm și de parabola fiului risipitor, pe care am ascultat-o astăzi. Cum am spus și de dimineață, această pericopă evanghelică este inima întregii Evanghelii. Ar fi fost de ajuns, poate, această parabolă ca să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu și ce trebuie să facem ca să ne mântuim.

Se potrivește, deci, această îmbinare, fiindcă Apostolul Pavel le prezintă aici, așa cum am spus, foarte simplu: Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui; căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire (versetele 9-10). Pare foarte simplă mântuirea. Și în toate predicile pe care le-am rostit până astăzi, plecând de la aceste versete, am încercat să vedem dificultatea acestei chestiuni și cum, deși pentru mulți par grele lucrurile, din diverse motive, în definitiv

sunt simple. Iar acest lucru îl avem reliefat într-un mod cu totul special în pericopa de astăzi, a parabolei Fiului Risipitor, care este tâlcuită nu atât ca parabola fiului risipitor, cât a părintelui mult milostiv, deși numele i-a rămas „Parabola Fiului Risipitor“. Fiindcă în această parabolă este de fapt evidențiată mila nemărginită a Tatălui Ceresc, a lui Dumnezeu Tatăl.

Să vedem un pic această pericopă, în legătură cu ceea ce s-a spus duminicile trecute. Zice deci parabola: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea. Fiul mai tânăr este necugetat. Așa l-au arătat și întâmplările. Că pe toate le-a făcut necugetat. Nici măcar nu își întreabă tatăl: „Ce mă sfătuiești, tu ce zici? Eu m-am gândit așa, dar vreau și sfatul tău“. Ar fi putut zice: „Nu numai că îți cer sfatul, ci, dacă tu consideri că nu trebuie să fac acest lucru, nici n-o să-l fac“.

Avem tendința de a fi autonomi.

Aici este un aspect foarte fin. Omul, oricine ar fi, nu este lipsit de minte în mod întâmplător. Are în el situații care îl determină să fie așa. Este păcătos. Și asta e! Și fie că vedem această chestiune ca pe o stare de păcat care a adus omul în pragul inutilității, fie că o vedem ca pe rezultat al unor moșteniri genetice, concluzia este că omul are tendința să devină propriul său stăpân, nesupus, autonom, să trăiască după placul său, să fugă departe de părintele său; vrea să fugă și să nu-l mai vadă. Este necugetat acest gând și încă și mai nesăbuită fapta că vrea să fugă departe de părintele său, ceea ce și face în cele din urmă. Și a ajuns acolo unde a ajuns – vom vedea în continuare. Dar nu putem să nu spunem că, poate și dacă rămânea lângă tatăl său, ar fi mers prost lucrurile, așa cum s-a întâmplat cu fiul cel mare. Și nu este exclus ca fiul cel mare să nu mai fi pășit deloc în casă, după întoarcerea fiului risipitor.

Așadar, poate că și dacă fiul cel mic ar fi rămas lângă tată, tot rău mergeau lucrurile. Fiindcă, dacă ar fi trăit toată viața lângă părintele său, poate s-ar fi ofilit, din perspectiva relației cu el, a iubirii față de el, a adevăratei comuniuni cu tatăl său.

Fiul cel mare pare și el să fi avut tendința autonomiei: „Nu mi-ai dat niciodată nici măcar un ied să merg și eu și să mă veselesc cu prietenii mei!“ De asta se plânge el. Auzi! În vreme ce toată problema era să rămână lângă tată. Acolo era comoara, acolo erau toate, acolo era adevărata sărbătoare. Totuși, nu a înțeles acest lucru. Poate că și fiul cel mic, dacă n-ar fi plecat, ar fi rămas lângă tată în aceeași stare ca și cel mare. Asta nu înseamnă că a făcut bine că a plecat. Deloc! Ce înseamnă, deci? Înseamnă că fiecare are în el stări, trăiri, moșteniri care îl sufocă, îl împing spre tendința de a deveni autonom, de a pleca departe. Oare nu

asta face fiecare om? Își amintește de Dumnezeu doar dacă are nevoie.

Altfel, pleacă departe de Dumnezeu. Dacă va face ceea ce am spus duminicile trecute, omul nu va pleca departe. Am zis că este o nebulie ceea ce face fiul cel mic. Dumnezeu ne-a dat minte, ne-a dat rațiune, putem citi ceea ce este scris în Vechiul și în Noul Testament, ceea ce au făcut Apostolii, martirii și, în general, toți sfinții lui Dumnezeu. Să le citim pe toate acestea, să ne luminăm și să nu acționăm după bunul plac al oricărei stări interioare a noastre. Mulți sunt cei ce zic: „Așa simt, nu pot să fac altfel”. Nu! Te lași și te ia valul. Nu că ai putea să faci altfel în timp foarte scurt. Pot exista în noi stări pe care Dumnezeu le-a îngăduit să existe. În unii unele stări, în alții altele. Și a îngăduit, desigur, să existe și patimi în viața noastră, din pricina acestor stări, tocmai pentru ca să vină pentru fiecare ziua binecuvântată în care se va întâmpla ceea ce s-a întâmplat în final cu fiul risipitor, fără să mai fim nevoiți să plecăm departe, ci ducând lupta noastră lângă Dumnezeu. Este fundamental, mai înainte de a trece printr-o încercare, să te gândești ca om al lui Dumnezeu Fiul risipitor a dat ascultare gândului necugetat și l-a pus în faptă: a luat partea din avere care i se cuvenea, ceea ce îi aparținea, și s-a dus departe, unde s-a dedat desfrâului până a ajuns să păzească porci. Dacă n-ar fi luat cele ce i se cuveneau, n-ar fi avut ce să cheltuiască și nu s-ar fi distrus, nu ar fi ajuns la faza de a păzi porci și, mai ales, de a nu se sătura din mâncarea lor; dacă nu ar fi avut loc acestea, poate nu ar fi ajuns să fie dezamăgit de propria-i deșteptăciune, de toate acestea pe care le credea importante, nu și-ar mai fi lăsat sinele atras și poate nu ar mai fi ajuns în pragul unei astfel de deznădejdi.

Venindu-și în sine.

Fiul risipitor și-a venit în sine. Cum și-a venit în sine? N-a fost în stare să-și vină în sine mai înainte să plece? N-a putut. Nu fiindcă nu putea la modul real, ci fiindcă acesta este omul! Așa este! Reiau: putem și noi astăzi, de pildă, să cercetăm, să citim, să ascultăm, să vedem în Biserică viața sfinților și să credem. Nimeni nu ne împiedică să credem, din contră, suntem chemați să credem așa cum au crezut sfinții și să intrăm în aceeași luptă. Desigur, lupta este să se petreacă – dacă ne e permis să spunem așa – tot acest măcel în sufletul nostru: să te smerești și iarăși să te smerești, să ai străpungere de inimă, să suferi, să pătimești; rămânând însă în luptă, nu plecând departe. Și te vei încovoia într-o zi. Ce vei face? Va veni smerenia, va veni adevărata pocăință, se vor nimici toate aceste fortărețe interioare și îți vei veni în sine. Este o chestiune fundamentală să poți să-ți vii în sine cu adevărat. Este o chestiune fundamentală mai înainte să pătimești, să te gândești nu ca un om

necugetat, ci ca un om înțelept, care are în el adevărul, în care a venit adevărul lui Dumnezeu.

Și așa vrea să luați aminte la acest aspect. Să nu ne agățăm de pretexte de genul: „Sunt așa, am astfel de stări în mine...” Tot ce-am spus n-am spus ca să fim atrași de aceste lucruri și să ne sufocăm în ele. Dumnezeu a îngăduit ca fiecare să fie ajutat să se pocăiască într-o bună zi cu adevărat, să-și vină în sine, să se sature de deșteptăciunea lui, de puterea lui și să nădăjduiască în Dumnezeu.

Mare este clipa pentru fiecare om atunci când își vine în sine. Aș îndrăzni să spun că nu este numai aspectul exterior în toată această problemă în care cineva ia drumul fiului risipitor. Sunt mulți astăzi, în special tineri, care sunt atrași de idei nebunești și sfârșesc cum sfârșesc. Avem desigur situații în care, după ce au ajuns unde au ajuns, vine și întoarcerea. Dar nu este numai această problemă exterioară. Mai mult sau mai puțin, cu fiecare se poate întâmpla ceea ce s-a întâmplat cu fiul risipitor și să fie încredințat că înăuntrul său lucrurile s-au întâmplat aproape ca în cazul fiului risipitor: dacă ia lucrurile în serios și vrea să devină omul lui Dumnezeu, va vrea să ajungă să simtă adevărata smerenie, adevărata pocăință, să-și vadă sinele așa cum este și să se îndrepte spre Dumnezeu, să nădăjduiască în El.

Poți fi un om religios, apropiat de Biserică. Totuși, ce se întâmplă în sufletul tău? Fiecare este mai mult sau mai puțin un fiu risipitor în sufletul său. Care dintre creștini s-a predat total lui Dumnezeu? Nu că n-ar exista astfel de creștini, dar mulți nu s-au lăsat în voia lui Dumnezeu. Care dintre creștini conștientizează, mai mult sau mai puțin, că a greșit în felul în care a socotit lucrurile, că a încercat să-și impună propria-i dreptate, fără a se supune dreptății lui Dumnezeu, cum spune Apostolul Pavel. Care dintre creștini a pățimit în nenumărate rânduri și a ajuns pe punctul de a-și vedea propria-i goliciune, eșecul, faptul că nu judeca și nu-și asuma cum trebuie situațiile, indiferent dacă în ochii lui sau ai altora părea un bun creștin care și-a venit în sine și a crezut în Dumnezeu? Nu avem de ce să ne temem. Vreau să fim cu luare aminte. Orice lucru de care suntem încredințați, orice elemente negative sau neplăcute trebuie să nu ne înspăimânte. Fiindcă mulți se tem să intre în adâncul lor. La suprafață, superficial, își vad sinele și nu vad rădăcina răului, a păcatului, din adâncul lor.

Cel care va reuși să facă un astfel de lucru va simți, mai mult sau mai puțin, asemenea fiului risipitor, că se pierde. Acela se pierdea zi după zi, se afunda zi după zi și, în fiecare clipă, simțea că s-a năruit totul. Nici măcar ce să mănânce nu mai avea. Unii se tem de faptul că sunt nevoiți să

facă acest salt în adâncul lor. Se tem să vadă adâncul lor așa cum este, să-și scoată la suprafață subconștientul sau să se scufunde în adâncul lor. Când văd tot acel haos din ei, se tem și dau înapoi. Nu, nu trebuie să te temi! Să nu te oprești până în momentul în care vei fi încredințat pe deplin de această inutilitate a ta, până nu-ți vii în sine, până nu-ți vezi goliciunea, până nu vezi că nici dreptate nu ai și că nici îndreptățirea de sine, nici altele asemenea nu te mântuiesc. Te mântuiește ceea ce s-a petrecut cu fiul risipitor, care și-a venit în sine, și-a amintit și a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame?

Fiindcă în adâncul lui, omul – oricine ar fi, și mai ales noi, că suntem botezați și avem în adâncul nostru harul lui Dumnezeu – are un gust îndepărtat al Raiului, are un ceva. Nu în zadar speră omul și se întoarce spre Dumnezeu. În adânc, sufletul nostru îl caută pe Dumnezeu Tatăl, caută să stea lângă El, ca și argații, angajații, să zicem, care nu doar că se bucură de pâine, dar le și prisosește... Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine!

Să avem încredere în Tatăl Preamilostiv care ne așteaptă. Fiul risipitor a ajuns acum la un simțământ la care nimic nu-l mai poate opri – nici rușinea, nici altceva. Fiindcă ar fi fost firesc să se fi ivit un sentiment de rușine: „Cum să mă duc acum la tatăl meu, căruia i-am vorbit așa și de la care am plecat ca un răzvrătit, fără să cuget?”. Toate acestea dispar; toate. Fiindcă ceea ce îl stăpânește în aceste clipe este iubirea de oameni a lui Dumnezeu, dragostea Lui, marea Lui milostivire. Oricine se adâncește în el și începe să-și cunoască stările, dar, în același timp, nu răsare în sufletul lui acest sentiment al mării milostiviri a lui Dumnezeu și, prin urmare, credința în mila Lui, în Dumnezeu, nu stă bine. Sunt tipuri de oameni bolnavi care mereu se plâng de situația lor, cârtesc. Nici aceasta nu este o stare normală.

Omul poate însă să întoarcă această situație neplăcută – și acesta este secretul despre care vorbeam în predicile trecute – când le vede pe toate acestea, indiferent de ce i se întâmplă, fie că este bolnav, fie că nu este și crede că pe toate le-a rânduit așa Dumnezeu, tocmai pentru ca să-l ajute să creadă în mila Lui. Fiindcă Dumnezeu nu încetează să fie Dumnezeu care iubește și poartă de grijă creaturii Sale.

Tatăl nu l-a însoțit pe fiul în plecarea lui; nu a plecat cu el. Totuși, acolo unde a rămas, a rămas ca tată, iar fiul are sentimentul, are gustul a ceea ce înseamnă să ai un părinte. Tatăl însă nu a alergat după el, așa încât să nu ne așteptăm să vină Dumnezeu să se roage de noi. Fiindcă sunt câțiva care așteaptă o astfel de abordare: „Uite, zic ei, mă rog lui Dumnezeu și nu mă ascultă. Mă lasă să mă chinuiesc; nu mă vrea”. Astea

sunt bravuri. Nu vine Dumnezeu să-ți facă ție hatârul. Omul este o ființă rațională, liberă și responsabilă, sub pronia lui Dumnezeu, în rânduiala Lui, în dragostea și în milostivirea Lui și, dacă se poate spune așa, trebuie să stea cu bărbăție înaintea lui Dumnezeu și să le înfrunte pe toate cu încredere, să nu se scufunde, să nu se teamă, să nu se tulbure. Să se smerească; de asta e nevoie! Să se smerească, să se pocăiască, să creadă în milostivirea lui Dumnezeu. În aceste situații, sau va veni de la sine acest sentiment al milei lui Dumnezeu, sau vei începe să crezi că Dumnezeu este milostiv. Așadar, îți vei obliga sinele să creadă acest adevăr: există Dumnezeu, Dumnezeu cel Milostiv. Toate celelalte sunt nimic. Să crezi în mila lui Dumnezeu și să nu mai stai să te chinui.

Stau unii și se plâng. Tot ceea ce porți în tine are un singur scop – întocmai cum s-a întâmplat cu fiul risipitor –, să te ajute, adică, să-ți vii în sine, să te smerești, să spui: „Mă voi duce la tatăl meu” și să te întorci cu adevărat la Dumnezeu. Dar să te întorci! De acolo înainte s-au terminat toate. Nu fac bine cei care vor să găsească liniștea, dar nu se întorc la Dumnezeu. Ai plecat de la Dumnezeu acolo unde ai plecat, s-a întâmplat ce s-a întâmplat, totuși, să iasă toate la un bun liman. Și vei ajunge la un liman dacă îți asumi lucrurile cum trebuie.

Să te întorci la Dumnezeu cu demnitate

Și-a venit, deci, în sine și a zis: „Mă voi duce la tatăl meu”. Venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame? Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Spune puține cuvinte, dar în aceste puține cuvinte spune tot, de fapt. Vedeti? Nu există nicio urmă de a se justifica. Nimic. Acesta este cu adevărat smerit, se căiește cu adevărat, este gata să se întoarcă la Dumnezeu, fără să înceapă să zică: „Ei, eram tânăr și n-am știut ce fac...” Să te întorci la Dumnezeu cu bărbăție, cu demnitate. Nu cu văicăreli și cu teribilisme.

Oricât ai judeca sinele tău, când încerci să te justifici vrei să te îndreptățești din ce în ce mai mult. Am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Gata! Altceva este ce va face Tatăl cel Ceresc. Noi însă nu ne îndreptățim pe noi înșine mereu. În același timp, ne ducem la Tatăl, la Tatăl nostru milostiv, îi știm dragostea și credem în dragostea Lui. Așa s-a întâmplat și aici. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. S-a ridicat îndată. În aceste situații nu trebuie să tragă nimeni de timp. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat.

Vedeți, acum tatăl are inițiativa. Inițiativa fiului a fost să-și vină în sine și, în acea clipă, ca un om înzestrat cu rațiune, cu libertate, să se gândească drept și să zică: „Am greșit... mă voi duce la tatăl meu”. Și s-a ridicat și s-a dus. A făcut ceea ce era omenește de făcut. Partea omenească s-a încheiat aici. Iar acum, că s-a întors la tatăl, nu va apuca să spună toate la care s-a gândit. Întoarce-te la Tatăl tău, la Dumnezeu, la milostivul Dumnezeu. Și de acolo înainte știe Dumnezeu ce să facă.

...și l-a sărutat pe el

Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă. Tatăl care îl aștepta, mai înainte de a ajunge fiul acasă, l-a văzut de departe venind. Toate se întâmplă fiindcă există milostivirea lui Dumnezeu, dragostea Lui, fiindcă Dumnezeu nu stă să te judece, de ce ai făcut așa sau altfel. Le știe pe acestea. El așteaptă pocăința ta, smerenia ta, întoarcerea ta. Ceea ce a făcut fiul risipitor. De acolo înainte toate celelalte se desfășoară ca și când n-ar exista. Și nu numai asta, ci încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Tatăl însuși se duce și îl îmbrățișează și îl sărută. Luați aminte! Nu se pune problema ce vei face tu. Orice ai face, nu are importanța a ceea ce face tatăl. Și fiecare om care se pocăiește și se întoarce cu adevărat la Dumnezeu și le lasă pe ale sale simte această dragoste a lui Dumnezeu, această îmbrățișare, acest „și l-a sărutat”, simte sărutările lui Dumnezeu.

Fiți atenți însă! Fiul, deși crede că așa avea să se întâmple, totuși exista ceva care încă nu se întâmplase. Acum este incredințat, când îl îmbrățișează tatăl, când îl primește, când i se face milă de el, și nici măcar nu întrebă nimic. [...] Însă nu uită ce a făcut, așa cum face omul viclean care încearcă să scape. Uitați-vă la viețile noastre, de câte ori, deși suntem înaintea lui Dumnezeu, putem face atâtea răutăți ca să nu fim expuși și să ieșim cu fața curată. Una este să stea cineva înaintea lui Dumnezeu gol și încovoiat, pocăit, osândindu-și sinele, și alta e să încerce să scape.

Iar fiul i-a zis lui acestea pe care le avea în minte: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Nu a apucat să mai zică altele, adică fă-mă ca pe unul din argații tăi. Tatăl a grăit îndată: Și a zis tatăl către slugile sale. E ca și când i-ar fi spus: „Lasă astea acum; ești în mâinile mele“. Există acest lucru în om: oricât ar cădea, oricât și-ar osândi sinele, finalmente vrea să fie fiul lui Dumnezeu: nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Dar nu se grăbește să-i spună: fă-mă ca pe unul din argații tăi. Poate că nici n-a apucat, fiindcă tatăl dă imediat porunci, însă poate să fie și ceea ce vom vedea în continuare.

Omul a fost făcut ca să se îndumnezeiască. Nu poate să-și nege propria existență Omul a fost făcut după chipul și nu poate să se lepede de chipul lui Dumnezeu din el, nu poate să-și nege existența. Fiecare a fost creat ca să devină veșnic fiu al lui Dumnezeu. A fost creat ca să se îndumnezeiască. Acest lucru este în noi. Și când devine evident din dispoziția autojustificării, a mândriei, din tendința de a-ți salva ego-ul, atunci se vedește, așa cum se arată un fiu, care, indiferent de situație, vrea să fie fiul tatălui. Fiul risipitor vrea să fie fiul tatălui nu ca și când i s-ar cuveni, potrivit unui drept, nu fiindcă merită. Zice: „Nu sunt vrednic să mă numesc fiul tău“, dar înlăuntrul său există acest dor și nici nu se poate gândi la altceva în afară de asta.

Mântuirea, în definitiv, este aceasta: să te întorci la Dumnezeu, să te primească Dumnezeu și să te facă așa cum te-a gândit dintru început. Aceasta este mântuirea, de aceea s-a făcut om Dumnezeu Însuși. Nu ca să-l mântuiască doar într-o mică măsură pe om, ci ca să-l restabilească pe deplin, să-l facă fiu al lui Dumnezeu. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, zice Ioan Evanghelistul. Iar Tatăl, ca un Tată bogat în dragoste desăvârșită, dă totul; ce are și ce nu are. Este sau nu o nebunie să avem un astfel de Dumnezeu, care, dincolo de păcatele noastre, dacă ne smerim, dacă ne căim cu adevărat și ne întoarcem, încrezători în dragostea Lui și în milostivirea Lui, să se arate astfel față de noi, iar noi să îl refuzăm? Este sau nu o nebunie să avem un astfel de Dumnezeu, iar noi să căutăm roșcove cu porcii?

Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și puneți inel în mâna lui. „Aduceți veșmântul cel dintâi, cel din Rai, adică, și dați-i și inel“. Cât suntem în această lume avem arvuna, cum am zis. Când plecăm din această lume, intrăm în împărăția lui Dumnezeu veșnic, pentru totdeauna. Acolo nu mai este nevoie de inel, să zicem așa.

...și încălțăminte în picioarele lui. Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească.

Acest fiu al meu. Îl consideră fiul lui. Era mort, era pierdut, și acum s-a aflat, acum a înviat, iar eu ca tată îi dau ce e mai bun, îi dau tot ceea ce îi dă un părinte copilului său, și vom junghia vițelul cel gras ca să prăznuim și să ne veselim. „Și au început – zice – să se veselească.“

Acesta este adevărul, aceasta este realitatea. Trebuie să spunem din nou că noi, creștinii, creștinii ortodocși, care suntem botezați, care suntem în Biserica cea adevărată, care suntem mădulare ale Bisericii, care

avem adevărul deplin, care le avem pe toate la dispoziție, care avem cuvântul lui Dumnezeu pătrunzând în adâncul existenței noastre, care putem să ne spovedim și să fim iertați, putem să ne curățim și să luăm Trupul și Sângele lui Hristos, în cele din urmă suntem atât de săraci! Atât de săraci! Starea noastră nu este cea pe care o dorește Dumnezeu.

Să se întâmple minunea!

În acord cu cele spuse în duminicile trecute, și noi luăm un drum asemănător celui al fiului risipitor – și toată problema stă în așteptarea acelei zile în care să se petreacă minunea, în care să venim în sine și să ne întoarcem cu adevărat la Dumnezeu. Câți dintre noi care suntem aici și ascultăm cele pe care trebuie să le și credem, de fapt nu putem să le credem – cuvântul lui Dumnezeu, adevărul lui Dumnezeu, Evanghelia lui Dumnezeu, încât, plecând de aici și întorcându-ne la casele noastre, suntem dispuși să luăm hotărârea: “Gata, ne întoarcem la Dumnezeu!”, iar viața noastră să devină viața omului care s-a întors la Dumnezeu?

Câți dintre noi? Dacă luăm aminte, vedem că încă există în noi stări care să ne facă să dorim altceva, să dorim și să ne placă altceva. Și atâta timp cât există aceste stări, vrem, nu vrem, așa vom simți. Noi însă, care știm adevărul, care îl auzim, ținând cont de faptul că, indiferent de situație, omul este liber și, mai presus de acestea, există „a fi”-ul omului, omul rațional, iar acest „a fi” este unul liber, ne vom lăsa sinele să meargă cu ale lui, să le scoată la iveală? Sau îl vom canaliza pe acest drum: „Am păcătuit, Dumnezeul meu, la cer și înaintea Ta și nu sunt vrednic să mă numesc fiul Tău, dar totuși mă întorc la Tine”? Și se va vădi aceasta.

Luați aminte: se va vădi! Una este să spui cu cuvinte că voi face cutare și cutare lucru, alta este să se vădească în faptă, în viața ta, ca în cazul fiului risipitor, că, adică, te-a primit cu adevărat Dumnezeu, că te recunoaște de fiu, că de acolo de unde piereai de foame, te face acum sătul, te îmbracă și te veselește. Și devine viața ta o sărbătoare, o bucurie, o veselie, că l-ai aflat pe Tatăl cel Preamilostiv, că ești lângă El, lângă Tatăl care este iubirea desăvârșită.

Ah, fiul meu! Ce sunt acestea pe care mi le spui? Tatăl își arată mila și fiului celui mare. El a rămas lângă Dumnezeu Tatăl. Și, cum am spus, ar fi putut rămâne și cel mic, și să fi fost la fel ca cel mare, să nu fi priceput cine este tatăl, ce înseamnă să rămână lângă el, să-l iubească și să se bucure alături de el, având toate bunătățile pe care i le oferea. Iar acest fiu mai mare are mintea la prieteni și la distracție. Și totuși, și față de acesta tatăl – noi am zice Dumnezeu Tatăl – se poartă cu milă. S-a supărat fiul cel mare și nu a vrut să intre în casă, fiindcă tatăl îl primise pe fiul risipitor care își cheltuise averea cu desfrâdatele.

Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrâdatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

Ah, fiul meu, fiul meu! Tot ce am eu al tău este. Ce sunt acestea pe care mi le spui? Tatăl îi vorbește cu aceeași milă, ca să-l ajute. Totuși, nu îl roagă. Fiți atenți! Nu îl roagă. Nu este lucru corect să îl păcălim pe Dumnezeu cu atâtea rugăminți că vrem una și alta. Nu trebuie să facem așa. Dumnezeu îngăduie ca omul să apuce pe un drum, așa cum a apucat fiul risipitor, și să vină o zi în care singur să-și vină în sine, nu cu păcăleli să rămână lângă Dumnezeu. Să nu se întoarcă la Dumnezeu cu păcăleli, ci fiindcă a văzut care este adevărul și cine îi este Tată. Așa vine la Dumnezeu cel care are o dispoziție sinceră și dreaptă, iar Domnul îl primește, îl iartă și îl ia sub ocrotirea Sa.

Tatăl nu-l respinge nici pe fiul cel mare. Dacă vă amintiți, într-un tropar din Canonul cel Mare se spune așa: Tu, care îi primești și pe farisei, dacă se pocăiescă [„Ușa împărăției s-a deschis deja și intră pe ea fariseii și vameșii și desfrânații, pocăindu-se”. Tropar, cântarea a IX-a, Canonul cel Mare]? Îi primește pe vameși, dar și pe farisei. Primește, adică, pe fiecare, orice ar fi, dacă însă vrea să se pocăiască, să se smerească, să se întoarcă la Dumnezeu. Iar aici tatăl nu-l respinge pe fiul cel mare, care se mâniase. Îi spune ceea ce trebuia să-i spună, pentru ca nici acesta să nu se piardă.

Și este un bun prilej acum ca, încercând să se bucure de întoarcerea fratelui său, care era mort și care înviase, care era pierdut și se aflase, să se reboteze și acesta. Era un prilej să-și vadă mai bine sinele, să relege o mai bună relație cu tatăl – fiindcă, îi spune, trebuia să ne veselim și să ne bucurăm – și să intre și el în această sărbătoare și bucurie deplină. Nu știm ce a făcut fiul cel mare, fratele cel mare, dar ceea ce știm este că noi toți trebuie să găsim drumul întoarcerii și să începem să gustăm din praznic, din milostivirea lui Dumnezeu Tatăl încă de aici, din această lume, iar pe ultima treaptă să avem această bucurie și veselie în viața cea veșnică.

Arhim. Simeon Kraiopoulos

Omul cel launtric

Un frate a rugat pe avva Arsenie sa audă cuvânt de la el. Și i-a zis lui bătrânul: Pe cât îți este cu putință., sârguiește-te ca lucrarea ta cea dinăuntru să fie după Dumnezeu și vei birui patimile cele dinafară. Omul launtric formează viața cea din afară. Dobândește pacea înăuntru și vei avea în jurul tău pacea din afară. Când omul ajunge să creadă în Dumnezeu, el vrea mai întâi să-și schimbe întreaga sa viață exterioară. Și reușește acest lucru. Își poate schimba hainele, poate îmbrăca o fustă lungă și neagră, își poate lega un batic pe cap, își poate procura mătănii, își poate cumpăra icoane, poate să agate o candelă pe perete. Omul începe să țină posturile, se silește să citească pravila de rugăciune. I se pare că a devenit deja un adevărat credincios ortodox, un adevărat ascet.

Atât de des, citind cărți despre nevoițele ascetice ale Sfinților Părinți, încercăm să-i imităm și luăm asupra noastră o pravilă grea, posturi grele, facem privegheri, dar în interiorul nostru nu se petrec schimbări. Acordând atenție eforturilor exterioare, adesea uităm de omul launtric, de starea noastră cea dinăuntru înaintea lui Dumnezeu. Lupta duhovnicească este lupta pentru mintea omului. Omul

nu poate să nu gândească, dar el trebuie să-și controleze mintea și să nu primească gândurile păcătoase care îi vin în minte și ajung în inimă.

Pentru a intra în camera cea mai dinăuntru, pentru a pătrunde în inima noastră, pentru a ne concentra atenția asupra mișcărilor inimii noastre, asupra mișcărilor minții noastre, pentru toate acestea este nevoie de efort, trezvie și smerenie.

Fără smerenie, fara ajutorul lui Dumnezeu, nu suntem în stare să controlăm omul cel launtric. Smerenia ne dă posibilitatea de a fi sub acoperământul harului lui Dumnezeu. Iar atunci când harul se depărtează, inima se simte tulburată, devine neliniștită, mintea începe să hoinărească în căutarea unei frumuseți exterioare, a unor obiecte care să-i atragă atenția, uitând de starea sa întru Dumnezeu.

Viața launtrică cere încordarea tuturor puterilor. Omul trebuie să gândească și să-L caute mereu pe Dumnezeu în interiorul său. Dobândirea Duhului lui Dumnezeu, dobândirea dragostei lui Hristos în inimă este țelul fiecărui credincios. Toate ispitele exterioare, oricât de primejdioase și perfide ar fi, nu sunt înfricoșătoare pentru cel care este adunat launtric și așteaptă lovitura de la dușmanul mântuirii noastre. Cel care nu se împruținează cu sufletul, chiar dacă se împiedică în viața duhovnicească primind o lovitură din partea vrăjmașului, se ridică și, cu smerenie, face pocăință și îl urmează în continuare pe Hristos.

Voința omului, dorința lui de a fi cu Dumnezeu, este percepută drept faptă. „Eu nu pot să depășesc neputința mea trupească, nu pot birui acea patimă care mă stăpânește. Iar eu nu mă îndulcesc cu aceasta, o disprețuiesc, urăsc păcatul și cred în iubirea lui Hristos”. Sufletul care crede și care caută iubirea lui Dumnezeu se va încălzi, sufletul smerit va învia. Iar căderea și depărtarea de la Dumnezeu nu vor opri omul în dorința lui de a-L urma pe Hristos.

Cele exterioare iau naștere din cele launtrice. Cele exterioare sunt rezultatul schimbării launtrice care se petrece în om atunci când acesta începe să fie atent la inima și mintea sa, curățindu-le de bolile

păcatului pe care le-a dobândit atunci când trăia fără credință. Formarea lumii interioare nu se petrece ușor. Diavolul face totul pentru a-l distra pe om de la inima lui, pentru a-l atrage spre anumite fapte exterioare, uneori foarte frumoase, folositoare, fie că este vorba de milostenie, fie că este vorba de acțiuni de caritate. Omul aleargă, își face griji, iar interiorul îi este pustiu. Iată de ce în Biserică, în viața duhovnicească, este foarte importantă ascultarea. În ascultare nu se pierde pacea lăuntrică, în ascultare se păstrează atenția asupra inimii și a gândurilor tale. Omul ascultător nu își caută propria voință, ci voia lui Dumnezeu, care este exprimată în a face cu smerenie acel lucru care i-a fost încredințat să fie făcut pentru Dumnezeu. Ascultarea nu are loc numai în viața noastră bisericească, ci și în familie, în societate. Suntem toți unul lângă altul, toți depindem unul de celălalt. Și atunci când în familie cineva încearcă să-l asculte pe aproapele său, când începe să se gândească nu numai la sine, ci și la cel care se află lângă el, atunci se așază pacea.

Este foarte important să înțelegem că fără Dumnezeu nu vom putea să facem nimic bun, nimic care să fie plăcut Lui. De aceea, pentru fiecare pas al nostru, noi căutăm bunăvoința lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu. Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește (Filipeni 4, 13), de aceea omul cel lăuntric II cheamă mereu pe Dumnezeu în ajutor: „Doamne, miluiește-mă, întărește-mă, iartă-mă, luminează-mă!”. Iar atunci când vine ispita, omul strigă după ajutorul lui Dumnezeu cu o ardoare și mai mare.

Cu cât mai puternică și mai intensă este ispita trimisă în calea vieții unui creștin, cu atât el devine mai călit. Maturizarea omului lăuntric are loc atunci când sunt îngăduite asupra lui necazuri și ispite. Acestea nu sunt înfricoșătoare dacă în om va exista încrederea în Dumnezeu și încrederea în Biserică, unde Hristos, prin Sfintele Sale Taine, ne întărește și ne îndrumă spre tot lucrul bun.

Cât timp omul se află în Biserică, participă la rugăciunea sobornicească și are încredere în păstorul său, el se află în corabia

care se îndreaptă către împărăția cerurilor. Dar, de îndată ce apar îndoielile, începe să crească neîncrederea. Iar diavolul îți prezintă neputințele omenești și faptul că osteneala ta este zadarnică. Șovăielile lăuntrice slăbesc legătura omului cu Dumnezeu, iar ispitele exterioare o întăresc. Dacă omul încearcă să găsească o ieșire cu propriile sale puteri, prin propria sa minte, el face greșeli. Se întrerupe legătura cu Dumnezeu, apare un zid între om și Dumnezeu, între om și aproapele său. De aceea, în orice împrejurări ne-am afla, să nu căutăm căi exterioare tic mântuire.

În primul rând, să ne smerim, să primim cele întâmplare ca pe o îngăduință din partea lui Dumnezeu și să căutăm în aceasta sensul duhovnicesc, înțelesul duhovnicesc al respectivei întâmplări, ispite, încercări. În niciun caz nu putem lua o decizie atunci când suntem neliniștiți în interiorul nostru. Nu putem avea încredere în acea inimă în care a fost perturbată pacea. Când omul se va liniști, va veni la spovedanie, va primi Sfintele Taine, atunci pacea lui Hristos îi va descoperi adevărul, îi va arăta calea și mijloacele care trebuie folosite pentru a obține biruința asupra neputinței, asupra păcatului.

În esență, cât timp suntem deschiși înăuntrul nostru față de Dumnezeu, cât timp inima caută voia lui Dumnezeu, diavolul nu ne poate face nimic. De aceea, nimeni și nimic nu ne poate despărți de Dumnezeu, nu ne poate îndepărta de Sfânta Biserică. Numai noi înșine, crezând păcatului și luându-l drept adevăr, putem rămâne în afara lui Dumnezeu, în afara Bisericii.

Să luptăm pentru omul cel dinăuntru, iar încercările exterioare, care sunt inevitabile în viața noastră, să le primim ca pe o luptă necesară pentru a dobândi împărăția cerurilor înăuntrul nostru.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Protoiereu ANDREI LEMEȘONOK

Predică în Duminica Înfricoșatei Judecăți (Lăsatului sec de carne)

Va veni Fiul Omului întru slava Sa (Matei 25, 31).

Iubiți frați! Nu de mult L-am văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos născându-Se în peșteră, înfășat cu scutece, culcat în iesle, primind asupra Sa o dată cu omenitatea toate neputințele omenesti, afară de păcat; nu de mult L-am văzut prigonit de Irod, fugind de sabia ucigașilor în Egipt, întorcându-Se în Iudeea, necutezând să rămână în ea, sălășluindu-Se în Nazaret – cetate săracă și de puțină însemnătate a lipsitului de strălucire ținut galilean, primind botez deopotrivă cu cei care aveau nevoie de botez, propovăduind pocăința și venirea împărăției cerurilor.

Nu de mult am văzut acestea, și ne pregătim de o nouă vedere duhovnicească, de o nouă și cât se poate de uimitoare priveliște. Spre a ne face vrednici pe cât e cu putință omului de această priveliște, ne apucăm de curățirea ochilor duhovnicești – minții și inimii – prin nevoița postului. Ne apucăm să subțiem prin mijlocirea nevoiței postului trupul nostru, pentru ca această catapeteasmă care acoperă firea noastră duhovnicească să nu fie peste măsură de groasă și cu neputință de pătruns, să nu ne împiedice să privim cu cuvenita curăție, credință și străpungere spre Mântuitorul nostru, Cel ce S-a răstignit pentru noi, stricând pe cruce zidul cel din mijloc al despărțirii dintre noi și Dumnezeu (Efeseni 2,14). Și ne mai așteaptă încă o priveliște înfricoșătoare, o întâmplare cât se poate de înspăimântătoare: cea de-a doua venire pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos. Pe cea dintâi o putem

vedea prin pomenirea plină de evlavie, cea de-a doua ne este înfățișată de Cuvântul lui Dumnezeu în culorile cele mai vii și mai puternice. **Această priveliște are putere să cutremure în chip mântuitor sufletul nostru cu frica lui**

Dumnezeu, să ne trezească din adâncă nepăsare față de soarta noastră veșnică întocmai ca dintr-un somn adânc, cu care ne-a adormit viața noastră trupestă.

Va veni Fiul Omului întru slava Sa. Preaplină de adâncă, statornică smerenie este prima venire a Domnului nostru pe pământ și petrecerea Lui pe el. **Domnul nu a băgat în seamă nimic din ce cinstește și prețuiește mult lumea. El n-a binevoit a Se arăta întru strălucirea răsunătoare a slavei pământești; nu a binevoit a Se arăta în mijlocul zarvei prăznuirilor și săltărilor. El a venit pe pământ ca într-o țară unde au fost surghiuniți călcătorii poruncii lui Dumnezeu; El a rămas și a lucrat în ea ca într-o țară a amărăciunilor, unde au fost aruncați din raiul cel înalt cei care au călcat în rai porunca lui Dumnezeu; El a rămas și a lucrat în ea ca Răscumpărător al celor căzuți, făcându-Se părtaș al tuturor nenorocirilor care au ajuns omenirea călcătoare de lege. Și a fost ca unul dintre săraci, călcați de oameni în picioare. Și a fost străin, neavând unde să-și plece capul. Și a fost prigonit, acoperit de ocări; și a răsplătit fără încetare cu bine pentru rău: că Fiul Omului n-a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să mântuiască (Luca 9, 56). Și-a sfârșit viața Sa pământească printr-o moarte chinuitoare și de ocară, moartea nelegiuitorilor, moartea robilor, care nici în felul de a muri nu aveau aceleași drepturi cu cetățenii lumii. Așa a fost prima venire pe pământ a Fiului lui Dumnezeu.**

Va fi, la vremea sa, și o a doua venire a Lui la noi: va veni Fiul Omului, Care e totodată și Fiul lui Dumnezeu, **întru slava Sa.** Cea dintâi venire a Lui a fost venire de Răscumpărător, Care S-a supus tuturor neputințelor omenesti, luându-Le asupra Sa pentru a le nimici prin Sine. **Cea de-a doua venire va fi de Judecător pentru a primi socoteală de la omenire pentru purtarea ei față de dumnezeiasca răscumpărare pe care Dumnezeu i-a dăruit-o.**

Va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu Dânsul, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale: și se vor aduna înaintea Lui toate limbile, ca să se înfățișeze Lui la judecată faptele lor și să primească de la El răsplată sau pedeapsă, după cuviință.

Primind veste că urmează să vină vreun dregător sau judecător pământesc, luăm toate măsurile ca să aducem lucrurile noastre în rânduiala cuvenită și să merităm încuviințarea celui ce va veni: **cu atât mai mult trebuie să ne îngrijoreze judecata lui Hristos, la care se va hotărî soarta veșnică a fiecăruia dintre noi. Judecătorul e înfricoșător, nespun de înfricoșător: înfricoșător prin măreție, înfricoșător prin**

atotputernicie, înfricoșător fiindcă pătrunde în adâncurile duhului omenesc și nici un gând omenesc de taină, nici un simțământ, oricât de subțire, nu îi rămân ascunse. **Loc de îndreptățire la judecata Lui nu va fi: nu se va îndreptăți înaintea Lui nu doar cel omorât cu păcatul, ci și tot cel viu cu viața dreptății** (Ps. 142, 2).

Tu vei birui, strigă întâmpinându-L deja pe Judecătorul ce vine Prorocul insuflat de Sus, când vei judeca Tu! (Ps. 50, 5) **Cutremur îi va cuprinde pe toți oamenii când vor sta înaintea feței Judecătorului. Se vor cutremura păcătoșii de deznădejde, de așteptarea chinurilor ce le stau înaintea, de neobișnuita frică pe care o va pricinui în ei schimbarea cu care se va schimba atunci întreaga lume. Ei vor striga munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de către fața Celui ce șade pe scaun și de mânia Mielului: că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine va putea să stea?** (Apoc. 6, 16-17). **Se vor cutremura și vor da slavă lui Dumnezeu, cu toate că va fi prea târziu.** Câtă vreme Făcătorul a așternut acoperământul smereniei peste slava Sa cea neapropiată și cu neputință de îndurat, numai atunci a putut făptura să aibă stăpânire peste gândurile și simțămintele sale, să rostească după bunul plac cuvânt și să făptuiască ceea ce vrea: iar când Făcătorul Se va arăta întru slava Sa, libertatea făpturii va pieri înaintea măririi slavei Lui, întocmai cum în împrejurări deosebite această libertate, rămânând însușire a noastră, este ca și nimicită de puterea împrejurărilor.

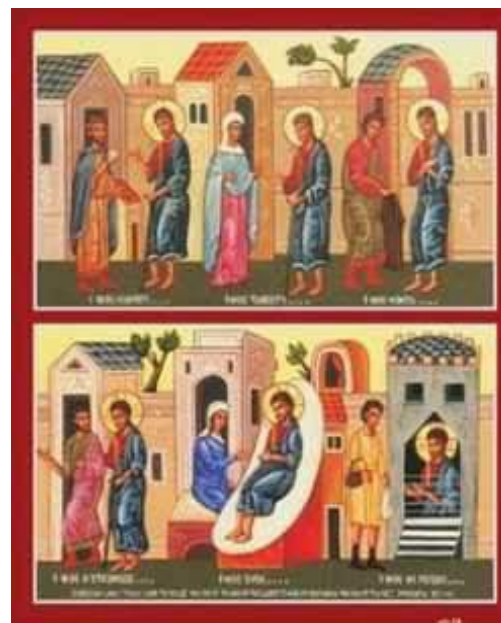
Cei mai înverșunați dușmani ai Domnului, însuși Sinedriul, care L-a răstignit și L-a urât cu ură de moarte, va striga slavoslovie întâmpinându-L pe Judecător, cum i-a și prezis Domnul:

Veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului (Matei 26, 64).

Că zic vouă: de acum nu Mă veți mai vedea până când veți zice: bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului (Matei 23, 39).

Se vor cutremura și dreptii de nemăsurata slavă a Judecătorului Ce Se va arăta: ei își vor privi dreptățile, și acestea li se vor înfățișa în lumina Dreptății Celei preainalte, ca zdrențele vechi ale săracilor: **în dreptățile lor ei nu vor vedea chezășie că vor primi milă, și vor aștepta milă doar de la nesfârșita milă a lui Dumnezeu**, înșiși îngerii lui Dumnezeu se vor tulbura și înfricoșa de descoperirea întru mărirea Sa a lui Dumnezeu (Luca 21, 27), Care *toată judecata a dat-o Fiului, ca toți să cinstească pe Fiul precum cinstesc pe Tatăl* (Ioan 5, 22-23). Firea materială nesimțitoare nu va suferi privirea Fiului lui

Dumnezeu: **Cerul se va înfășură ca un sul, tot muntele și tot ostrovul din locurile sale se vor mișca** (Apoc. 6, 14).

La judecata lui Hristos se va cere de la om, în vederea îndreptățirii sale, milostivirea, ca arătare lucrătoare a dragostei – **și va merita milă numai milostivirea**, ca dovadă prin fapte a dragostei. *Milă voiesc, iar nu jertfă* (Matei 9, 13), a vestit înfricoșătorul și nemitarnicul Judecător Care va să vină. **Milostivirea va agonisi îndreptățire celor ce au iubit-o, iar pe cei ce au lepădat-o îi va da osândirii. Ea cu îndrăznire îi va duce și îi va înfățișa înaintea Domnului pe toți fiii săi.** Ea îi va aduce înaintea Domnului pe cei care au

săvârșit-o *cu lucrul*: care au săturat pe frații cei flămânzi, au primit în casele lor pe cei străini, au îmbrăcat pe cei goi, au cercetat pe cei bolnavi și închiși în temnițe.

Milostivirea îi va aduce înaintea lui Hristos pe cei ce au făcut-o tainic în sufletele lor și au miluit pe aproapele, păzindu-se a-l osândi pentru poticnirile lui, iertându-i jignirile și necazurile pricinuite, dându-i în schimbul blestemului binecuvântare și în schimbul faptelor rele, facere de bine. Milostivirea îi va aduce înaintea lui Hristos pe acei păstori ai Bisericii care au dat fraților lor mâncarea cea nesticăcioasă – Cuvântul lui Dumnezeu, care pe cei despuiți de către păcat i-au îmbrăcat în hainele virtuților, au dat doctorie duhovnicească celor bolnavi cu sufletele și cu îndelungă răbdare au cercetat spre zidire pe cei închiși în temnițele necredinței sau rătăcirii întunecate.

Milostivirea îi va aduce înaintea lui Hristos pe monahii smeriți, care au dobândit cunoașterea tainică și ființială a lui Hristos Care trăiește în ei, au flămânzit cu fericita foame de dreptatea evanghelică, au sârguit să se îmbrace întru cuviosie și sfințenie, s-au curățat de cele mai subțiri boli ale omenirii – împătimirile acestei vieți, și prin aceasta au agonisit libertatea evanghelică.

Milostivirea îi va aduce înaintea lui Hristos și pe cei care au putut să arate milă doar față de ei înșiși, cercetându-se prin cercetarea de sine și slobozindu-se de sărăcie, de boală, de temnița păcatului prin pocăință. Pocăința este cu neputință pentru inima împietrită: pentru ca inima să se înmoaie, trebuie să se umple de împreună-pățimire și milostivire față de starea sa căzută de păcătoșenie. Când inima este cuprinsă și umplută cu prisosință de milostivire, numai atunci devine

în stare de pocăință; **numai atunci poate, părăsind osândirea aproapelui, să se întoarcă spre vederea de sine și, osândindu-se pe sine în chip mântuitor, să pună pe rănile sale doctoria pocăinței.** Hristos i-a răscumpărat prin Sine pe toți oamenii îndeobște și pe fiecă om în parte. Omul care este în stare de milă numai față de sine însuși și va face această milă, **hrănind cu Cuvântul lui Dumnezeu sufletul său flămând, adăpându-l cu simțăminte care vin de la Sfântul Duh, ferindu-l de pierzătoarea colindare prin feluritele chipuri ale păcatului, aducându-l în casa cucerniciei și virtuții, îmbrăcându-l cu fapte bune, vindecând păcatele dinainte prin mărturisirea lor și lucrarea potrivnică lor, scoțându-se din temnița cugetării și stării trupești întru înțelegerea și starea duhovnicească – acela va fi socotit ca și cum ar fi făcut toate acestea însuși Domnului Iisus Hristos.**

Milostivirea îi va aduce pe toți lucrătorii săi în fața lui Hristos și le va mijloci de la Hristos milă și fericire veșnică.

Veniți, le va spune El, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția care este gătită vouă de la întemeierea lumii: că am flămânzit și Mi-ați dat de am mâncat, am însetat și Mi-ați dat de am băut, străin am fost și M-ați primit, gol și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine... Amin zic vouă: întru cât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut (Matei 25, 34-36, 40).

Nu sunt cunoscute ziua și ceasul în care Fiul lui Dumnezeu va curma viața lumii venind la Judecată; nu sunt

cunoscute ziua și ceasul în care, la porunca lui Dumnezeu, se va curma viața pământească a fiecăruia dintre noi și vom fi chemați să ne despărțim de trup pentru a da seamă de viața noastră pământească la acea judecată care, înaintea Judecății de obște, îl așteaptă pe om după moartea sa.

Iubiți frați! Să priveghem și să ne gătim de înfricoșătoarea judecată ce ne așteaptă la hotarul veșniciei spre darea hotărârii fără putință de întoarcere asupra sorții noastre veșnice. Să ne pregătim adunându-ne toate virtuțile și mai cu seamă milostivirea, care cuprinde în sine și încununează prin sine toate virtuțile, fiindcă **dragostea** – pricina ce îndeamnă la milostivire – este **legătura desăvârșirii creștine** (Coloseni 3, 14). Milostivirea îi face pe oamenii preaplini de ea asemenea cu Dumnezeu (Matei 5, 45, 48; Leuca 6, 32, 36)!

Fericți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți... că judecată fără de milă este celui ce nu face milă. Amin.

Sfântul Ignatie Briancianinov

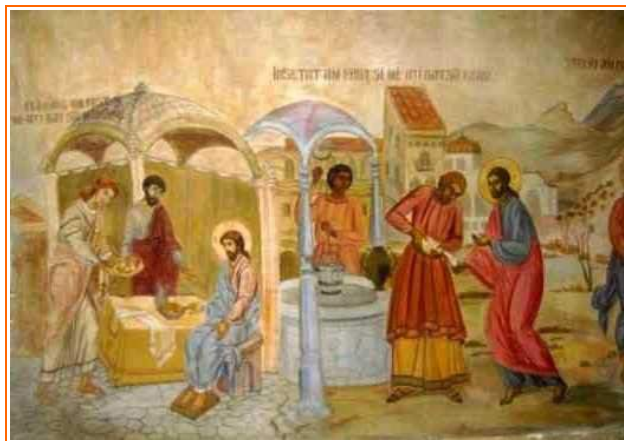
Despre Infricosătatea Judecata

Dupa ce sufletul omului a iesit din trup, el va merge la judecata particulara, pentru ca la cea de-a doua venire a lui Hristos sa aiba loc judecata generala.

Intr-o pilda, se spune ca un om avea trei prieteni; pe doi dintre ei ii iubea mai mult, iar pe al treilea il neglija, si ii dadea mai putina importanta. La un moment dat, omului i s-a intamplat o mare ispita, a fost chemat la judecator si atunci a chemat prietenii in ajutor. Primul dintre ei i-a spus ca il va ajuta cu bani de drum si de haine, dar cu altceva nu poate. Al doilea i-a spus ca il va insoti pana la judecator, dar inaintea la judecator el nu poate sa intre. **Al treilea prieten insa, cu toate ca a fost ignorat si nebagat in seama de omul nostru, i-a spus ca va merge cu el la judecator si va mijloci pentru el inaintea judecatorului.**

Deslusirea pildei este ca ispita ce a venit peste omul nostru a fost moartea. Primul lui prieten pentru care a muncit toata viata si si-a dat tot ce a fost mai bun pentru el a fost banul.

Banii inasa, atunci cand vine moartea, nu pot decat sa-ti cumpere hainele de inmormantare, si sa-ti plateasca ultimul drum din

aceasta lume. Al doilea prieten al omului este anturajul de zi cu zi din aceasta lume. Cu el ne pierdem timp fie ca sunt persoanele apropiate, ori ca sunt persoanele din televizor sau calculator. Persoanele apropiate vin cu noi pana la groapa din cimitir, inasa la Dreptul Judecator nu pot sa intre. Al treilea prieten, pentru care omul nu are timp, sunt faptele bune, doar acestea pot sa ne insoteasca la Dreptul Judecator.

Asadar, sa luam aminte cu cine ne insotim, si cum ne petrecem timpul. Sa nu iubim banii si anturajul lumesc, ci sa ne strecuram precum serpii printre pietre, printre ispitele acestei lumi, iar cu blandetea porumbeilor sa lucram faptele cele bune, singurele care ne pot duce spre mantuire.

Sfintii vor judeca lumea

De multe ori, in tot ceea ce facem, avem obiceiul sa ne comparam cu ceilalti. Una dintre partile gresite ale acestui obicei este ca noi ne comparam cu majoritatea, care de fapt sunt cei ce intra pe poarta larga, ce duce la pieire, si nu ne comparam cu

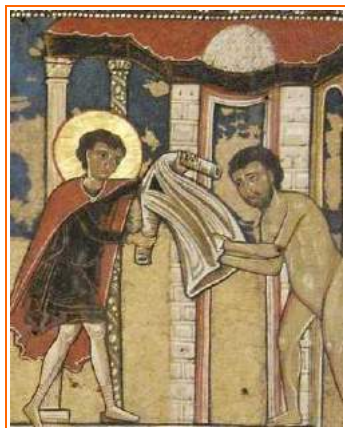
cei putini, care intra pe poarta cea stramta ce duce spre mantuire. Bineinteles ca este gresit sa traim si noi dupa cum traieste lumea, si este un cuvânt nepotrivit sa spui: sa fii ca lumea, si nicidecum nu o sa ne putem indreptati ca am facut si noi ceea ce au facut toti oamenii. Noi trebuie sa mergem impotriva curentului acestei lumi, si chiar daca am fi singurii care facem ce trebuie, sa ne jertfim pentru a ne mantui sufletul.

Avem, de asemenea, obisnuinta de a ne indreptati atunci cand nu postim, sau cand nu facem alte fapte crestinesti, si spunem ca datorita serviciului, sau a situatiei din familie, sau diferite motive pe care noi le gasim si ne scuzam, si spunem ca daca am fi fost in alta situatie, atunci bineinteles ca am fi facut ceea ce trebuie. Inasa ce vom face daca la judecata vom fi pusi in fata unei persoane, care a trait in acelasi timp cu noi, cu acelasi serviciu si cu familie, si care si-a facut totusi indatoririle crestinesti? De aceea noi nu trebuie sa ne comparam cu cei care nu fac ce trebuie si sa spunem ca noi suntem buni, ci sa citim sfintele carti si sa tindem spre faptele Sfintilor Parinti, caci in fata lor vom fi pusi la judecata, si nicidecum nu vom fi comparati cu cei rai.

Sa nu osandim pe nimeni

Unul dintre pacatele pe care le avem este de a analiza si de a condamna pe altii. Sigur ca se intampla in jurul nostru lucruri de care nu suntem multumiti, inasa intotdeauna datele problemelor pe care le stim sunt insuficiente pentru a ne exprima parerea, nicidecum pentru a da un verdict. Daca ne gandim cat timp il vedem noi pe omul despre care vorbim, daca ne gandim ca nu stim ce il doare, ce poate si ce nu poate, ajungem la concluzia ca nu stim mai nimic, ci pur si simplu spunem si noi ce au spus altii, sau ne

hazardam sa ne dam cu parerea. Sfintii Parinti ne spun ca noi vedem un om cand greseste, inasa nu il vedem cand se pocaieste, si atunci bineinteles ca ar trebui sa ne abtinem sa aruncam cu piatra.

Nu stiu cati dintre noi ne-am gandit sa-l ajutam pe un om care nu face ce trebuie. Sunt oameni ajunsi la culmea disperarii, care nu mai au putere de a face ceva bun, oameni peste care greselile se tin lant, si atunci am putea sa ne gandim, ca acestia ar trebui ajutati, incurajati, lasati sa se odihneasca. Astfel, in locul sentimentului de judecata, il vom avea pe cel al milei,

sentiment care coboara harul lui Dumnezeu peste noi. „Dea tie Domnul dupa inima ta” (cf. Psalmi 19, 4), spune Proorocul David. Sa avem inima de parinte, asa cum am vrea sa aiba Dumnezeu fata de noi. Vedeti cum sunt parintii, cum incearca sa acopere greselile fiilor fata de altii, sa-i scoata din incurcaturi si judecati? Asa sa gandim si noi, mai ales cand persoanelor respective le pare rau pentru ce s-a intamplat.

Sa avem grija ce vorbim

Mantuitorul nostru Iisus Hristos ne spune ca: „Pentru orice cuvant desert, pe care il vor rosti oamenii vor da socoteala in ziua judecatii” (cf. Matei 12, 36). De aceea, este bine sa cantarim mai mult ceea ce spunem.

In general, trebuie sa ne gandim la folosul a ceea ce spunem. Daca facem o gluma buna, sa inveselim pe cineva nu este un lucru rau, daca spunem un lucru care foloseste, de asemenea nu este

rau, inasa in decursul timpului am observat ca cu cat tacem mai mult, cu atat este mai bine, si cu cat vorbim mai mult, cu atat ne facem mai multe pacate.

Este evident pacatul vorbirii de rau, inasa este pacat si atunci cand vorbim mult si ne pierdem timpul. De multe ori tacerea este un raspuns, si pe celalalt mai mult il poate folosi tacerea, decat explicatiile noastre. In tacere putem sa ne rugam si sa ne modelam intelepciunea, iar dragostea pentru celalalt nu trebuie sa ne-o aratam prin vorba multa, cicaleala sau dadaceala, ci putem sa ne aratam dragostea prin fapte concrete lucrate in tacere. De multe ori spunem ceva, si apoi ne pare rau. De aici trebuie sa invatam sa fim mai retinuti, si sa ne gandim de doua ori inainte sa vorbim. In general, pacatele se fac cu gura, si datorita faptului ca ne aprindem repede, inasa in aceasta aprindere trebuie sa avem ceva care sa ne opreasca sa pacatuim, or acest ceva nu poate fi decat rugaciunea.

In momentul in care ne rugam putem evita multe pacate, fie ca ne vin ganduri de desfranare sau de orice fel de rautate, rugandu-ne ne abtinem sa le punem in aplicare. Sa avem mereu in minte ca orice spunem sa aiba un folos, sa vorbim cat mai putin despre lucruri negative, sa ne abtinem de la reprosurile si alte moduri de a supara pe aproapele, si atunci vom fi mult mai aproape de starea de curatie a inimii la care dorim fiecare sa ajungem.

Si noi suntem vinovati pentru raul din jur

Traim intr-o lume tot mai dificila si avem in jurul nostru multe persoane, care ne sunt ca niste ghimpi. **Cei cu care ne intelegem sunt mai putini, si fiecare isi urmareste propriul interes.** Astfel, suntem nevoiti „sa inghitim” comportamentul celor din jur, si de multe ori cadem in pacatul osandirii lor. **Din pacate, de cele mai multe ori judecata noastra nu este dreapta, si asta datorita faptului ca traim in pacate. Intelepciunea si discernamantul vin prin Duhul Sfânt, or acesta se departeaza de la cei cu o viata necurata, si care practica nelegiuirea.**

In tot cazul, daca dorim sa nu gresim, este bine sa luam si asupra noastra vina celor din jur. Daca este sa iau un exemplu concret, ma gandesc la cate necazuri avem cu tiganii sau rromii, cum oficial se incearca sa li se spuna. Ii invinovatim ca nu vor sa faca scoala ca nu vor sa fie „oameni”. **De multe ori ne aflam cu ei in situatii neplacute, si ii judecam, insa in judecata noastra uitam ca ei au fost sclavii stramosilor nostri si au muncit fara simbrerie. Sute de ani nu au fost in rand cu oamenii, si nici nu i-a dat nimeni la scoli.**

Acum, aceste lucruri se intorc impotriva noastra, si aceasta este mostenirea pe care am primit-o de la stramosii nostri. **Spun aceste lucruri pentru a ne tempera in a-i mai judeca, si a vedea si vina noastra in comportamentul lor negativ.**

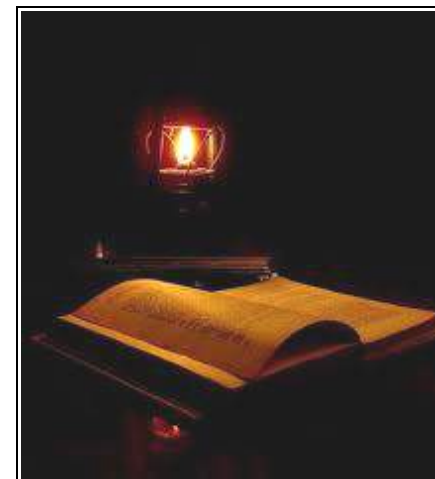
Ei pot fi ca o pedeapsa pentru pacatele noastre, sau ale stramosilor. Cei care vor sa-i integreze, si sa-i faca sa fie oameni, trebuie sa inteleaga ca au de-a face cu niste oameni, care au trait in niste conditii aparte, primitive, si nu pot sa le ceara acelasi nivel de pregatire cu romanii obisnuiti. Ei au nevoie de o educatie simpla, dar dura, deoarece la fel sunt si ei: simpli si duri, si nu vreau sa fiu

gresit inteles. Prin duritate ma refer, ca mai de folos ar fi sa fie invatati sa munceasca, sau sa practice o meserie, daca cartea nu se leaga de ei. **Educatia lor, mai degraba ar trebui sa fie impunerea unei minime conduite morale. Lucrul acesta il putem cere de la ei atunci cand si ei vin la noi sa ceara. Cei care isi permit sa le dea ceva putin, sa incerce cat de cat sa-i educe, si sa nu uitam ca desi nu ne place comportamentul lor, aceasta poate fi o pedeapsa pentru pacatele noastre.**

Sa deschidem bine ochii

Mantuitorul nostru Iisus Hristos a ales pe trei dintre ucenicii Sai, pe Petru, pe Iacov si pe Ioan pentru a le arata slava Sa. Este posibil ca acestia trei sa fi fost cei mai inalti din punct de vedere spiritual, si de aceea au fost ei cei alesi. De fapt, Mantuitorul avea permanent slava Sa cu El, dupa cum ne spune si Sfantul Grigorie Palama, dar oamenii nu puteau sa o vada. De aceea, **El a deschis ochii ucenicilor, ca sa vada adevarata fata a Lui.**

Intelegem de aici ca **exista in jurul nostru lucruri pe care noi nu le vedem, si ma gandesc la ingeri si diavoli, si nu numai. De aceea, nu trebuie sa ne raportam doar la ce se vede, ci sa ne gandim si la lumea nevazuta care exista permanent in jurul nostru.** Cand pacatuieste, omul se uita in jurul sau, si spune ca nu este nimeni. El nu se gandeste ca il vede Dumnezeu, dar si ingerii, sau chiar alte fiinte din lumea cealalta, carora Dumnezeu le ingaduie aceasta.

Insa referitor la aceasta vedere spirituala, pe care trebuie sa ne-o deschidem, **trebuie sa constientizam ca avem permanent nevoie de o curatie sufleteasca, pentru a vedea corect realitatile din jur, si aici deja nu ma mai gandesc la realitatile nevazute, ci ma refer la tot ce se intampla in jurul nostru in viata de zi cu zi.**

Prin curatirea sufletului, rugaciune si smerenie, putem dobandi Duhul Sfânt, si astfel ni se deschid ochii sufletesti. In momentul in care ni se deschid ochii sufletesti vedem viata cu **totul altfel.** Din pacate, sunt multi carora nu li se mai deschid ochii sufletesti niciodata. Ei vad deformat totul in viata, si se muta de la intunericul in care au trait in aceasta viata, la intunericul vesnic din viata viitoare. **Sa ne cercetam daca avem Duhul Sfânt, iar daca nu, atunci sa ne straduim sa-L dobandim.**

Singhel Ioan Buliga, *Provocarile crestinului ortodox in zilele de astazi*

Predica la Duminica izgonirii lui Adam din Rai

Biserica ne cheamă să ne nevoim. Avem vrăjmași. Iar cei mai mari vrăjmași ai noștri sunt trei: primul este trupul cu dorințele lui rele, al doilea este lumea cu spaimile și farmecele ei, iar al treilea este satana, care – cum zice Apostolul Petru – „ca un leu răcnind umblă căutând pe cine să înghită” (I Petru 5, 8). Așadar, suntem chemați la un război duhovnicesc. Și precum soldații au arme, așa și noi, soldații lui Hristos, trebuie să fim înarmați cu armele pe care Apostolul Pavel le numește astăzi „armele luminii” (Romani 13, 12). Iar armele pe care ni le recomandă Sfânta noastră Biserică în această perioadă sunt patru.

Prima armă este postul. Unii moderni spun că postul nu reprezintă nimic. L-au inventat preoții și episcopii ca să țină poporul supus. Aceasta este o minciună. Postul este un așezământ vechi. Este, precum zice Marele Vasile, „de aceeași vârstă” cu omul, atât de vechi ca și omul. Când Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva, le-a spus să mănânce din roadele tuturor pomilor din rai în afară de unul. Ei, asta nu înseamnă post? Dar, din nefericire, Adam și Eva nu au păzit acest post ușor și au fost pedepsiți: „au fost izgoniți din rai”, precum auzim astăzi în cântări. Au postit Moise, Ilie, toți profeții și patriarhii și dreptii

din Vechiul Testament. Au postit evreii, au postit toate popoarele. Dar mai înainte de toate postul îl recomandă Domnul nostru Iisus Hristos. Îl recomandă prin cuvintele pe care le-am auzit astăzi (vezi Matei 6, 16 – 18), și – mai mult – prin faptele și pildele Sale. După botezul Său, Hristos s-a dus în pustie, a rămas acolo 40 de zile, s-a luptat cu satana și l-a învins; și acolo a postit aspru, atâtea zile nici nu a mâncat, nici nu a băut nimic. Așadar postul se întemeiază și pe Vechiul și pe Noul Testament. De aceea creștinul trebuie să postească. Dar și medicina recomandă postul ca medicament. Un medic înțelept a spus că noi, oamenii, „ne săpăm groapa – mormântul, cu furculițele și cu lingurile”. Întâlnim postul până și în natură, la animale. Testoasa, șarpele, broasca cad în mari perioade de hibernare; în această perioadă desigur că postesc. Postul este o lege universală. În anii de demult oamenii se fereau de cărnuri și de esențele grase. În Pont, din Lunea cea Curată, măcelarul își atârna în cui cuțitul, se închideau măcelăriile și doar în Sâmbăta cea Mare îl lua din nou. Acum ne-am transformat în cel mai carnivor popor: s-a umplut Elada de rotiserii. Nu ajung animalele din țară, aducem și din afară și pleacă banii. Noi mâncăm ca niște spartii, în timp ce dincolo, în Asia și Africa, milioane de copilași mor. Însă ia aminte, vom plăti pentru asta. Vor veni iarăși ani de foamete; se va împlini cuvântul Sfântului Cosma Etolianul: „Un pumn de făină – un pumn de aur”.

Toți să postească. Excepție fac doar bolnavii, cei înaintați în vârstă și femeile care alăptează copii. Biserica noastră este iubitoare de oameni. Nu vrea să-l nimicească pe om. Canonul apostolic zice că aceștia sunt scutiți; toți ceilalți sunt obligați să postească.

O altă armă este rugăciunea. Să ne rugăm mereu, însă în mod deosebit acum. În biserică, în fiecare seară, se cântă „Doamne al puterilor...” la Pavocernița Mare. Miercuri și vineri se săvârșește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite. Vineri seară „Apărătoarei Doamne cele de biruință...” și Acatistul Buneivestiri (Heretisirile). Rugăciune și în afara bisericii: dimineața și seara, înainte și după masă; pe drum, în mașină, în avion, pretutindeni. Strămoșii noștri spuneau: „Cad, îmi fac cruce și îngerul este lângă mine”. Însă rugăciune și acasă, în familie, tatăl – mama – copiii. Arătați-mi o familie care se roagă așa, să cad să le sărut picioarele. Avem case frumoase, televizoare, mâncăruri, distracții, desfrânări, adultere, carnavaluri... Dumnezeu nu avem. Pentru aceasta vin pedepse, potrivit Sfințelor Cărți. Nu te rogi? Nu ești om. Nu te rogi? Nici animal nu ești. Păsările Îl laudă pe Dumnezeu în cântări. Și câinele căruia îi arunci un os și dă din coadă ca și cum ți-ar spune „mulțumesc”. Și omul? Toate i le dă Dumnezeu, iar el abia are o buche în gură și îl înjură pe Hristos.

A treia armă este milostenia. Banii tăi să nu-i ții doar pentru tine, pentru femeia și pentru copiii tăi. Asta este iubire de sine. Să fii milostiv. Cât de milostiv? Evanghelia numără trei trepte ale milosteniei. Prima: să le împarți pe toate (vezi Luca 18, 22); asta au făcut-o apostolii, martirii, asceții. Nu poți să le dai pe toate? Ei, atunci fă ceva mai ușor, dă jumătate; aceasta o spune Ioan

Înainte-mergătorul (vezi Luca 3, 11). Nici jumătate nu poți? Ei, atunci dă o zecime; precum făceau iudeii. Ai adunat 100? Dă 10 săracului. Dar nici asta n-o faci. Dar ce faci? Lozinca diavolului: toate pentru noi înșine, nimic pentru celălalt! Într-un sat, preotul a făcut o colecție pentru un sărman și a adunat doar 1.000 de drahme. În aceeași seară au venit în centru dansatoare străine și au dansat; tineri – bătrâni priveau la trupurile lor goale. Și când au plecat, au numărat banii pe care i-au adunat. Erau, poftim, 350.000 de drahme. Foarte frumos! Pentru diavolul 350.000. Pentru Hristos? Aproape nimic...

Așadar am spus: post, rugăciune, milostenie. Însă Hristos mai cere ceva. O spune astăzi Evanghelia. Ce anume?

Să-ți ierți vrăjmașul Este a patra armă, cea mai grea dintre toate.

Duhovnicul întreabă un suflet: – Nu cumva ai dușmănie cu cineva? – Am, cu o vecină. – Ce ți-a făcut? – Asta și asta. – Cât timp ai de când nu vorbești cu ea? – Sunt deja zece ani... Vine alta. – Ai vreun dușman? – Chiar soacra a scos sufletul din mine! Nici „bună ziua” nu-i zic... Vine soacra: – A, chiar noră-mea!... Vine vecinul: – Am ură față de cutare. – Ei, acum trebuie să ierți. – A, nu se poate asta, bunicuțule. Dă-mi canon orice vrei, să aprind lumânări, să fac metanii, dar iertare nu dau. M-a ars, nu vreau nici să-l văd, nici să-l aud... Ce zice însă Evanghelia!? Cineva a întrebat pe un necredincios, care este cel mai frumos cuvânt din câte sunt scrise în Evanghelie, și a răspuns: ceea ce zice Hristos, a ierta unul pe celălalt. Ierți? Ești creștin. Nu ierți? Păcat de posturile tale, de drumurile tale la biserică, de metaniile tale, de toate câte faci. O spune clar Evanghelia astăzi. Ierți, vei fi iertat. Nu ierți, nu vei fi iertat. În seara aceasta, Biserica ne va chema pe toți ca mai înainte să intrăm în post, nurorile să ierte pe soacre, soacrele pe nurori, bărbații pe vecinii lor, cei mici pe cei mari, cei mari pe cei mici. În felul acesta toți ca niște frați, ca o familie iubită să începem sfântul stadiu al Marii Patruzecimi. Sfântul Cosma Etolianul spune: Vai de cel care moare înainte de a se împăca cu dușmanul său! Mii de preoți și mii de episcopi să le citească rugăciuni la mormânt! Nu se iartă. La arme deci, iubii mei frați! Oricine apucă armele de război cu ușurință, arme care sunt de moarte, de distrugere, de pierzare; dar cu greu va apuca cineva armele cele duhovnicești, „armele luminii”, despre care vorbește Apostolul Pavel astăzi. Să nu rămânem fără armele noastre: postul, rugăciunea, milostenia și iertarea. Să postim, precum Domnul nostru Iisus Hristos în pustie. Să ne rugăm, precum Hristos noaptea în Ghetsimani. Să facem milostenii, precum Hristos a împărțit în lume bunătățile Lui. Și să iertăm din inima noastră pe orice vrăjmaș, precum Acela, care de sus de pe cruce, a spus pentru răstignitorii Săi: „Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac”

De mâine la arme! Post, rugăciune, milostenie, iertare. Aceste patru să le avem și atunci îngerii și arhanghelii ne vor acoperi și Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi în vecii vecilor. Amin.

† **Episcopul Augustin de Florina**

Anunturi

Cu binecuvântarea IPS Mitropolit Nicolae, din NOIEMBRIE 2020, Mitropolia Ortodoxă Română a celor două Americi desfășură un **PROGRAM EDUCAȚIONAL** pe cel puțin **12 luni**, destinat educației religioase a credincioșilor și a înțelegerii în profunzime a adevărilor de credință. Acest proiect se adresează credincioșilor parohiilor Mitropoliei și se va desfășura exclusiv în mediul virtual în **FIECARE ZI de JOI din LUNĂ**, începând cu orele **7.00 PM EDT (ora Coastei de est a SUA)**:

I. În PRIMA JOI a fiecărei luni Parintele **Dr. John Downie** de la parohia Sf. Mihail din Southbridge MA va susține un program de **STUDIU BIBLIC** în **LIMBA ENGLEZĂ**. Lecția de studiu biblic se va desfășura pe portalul de ZOOM <https://us02web.zoom.us/j/3570604649>.

II. În a DOUA JOI din fiecare LUNĂ, în perioada noiembrie 2020-octombrie 2021, mai mulți preoții ai Mitropoliei noastre vor susține **CATEHEZE** aparținând programului catehetic implementat de Mitropolia Ortodoxă Română a celor două Americi numit **CALEA**. Cateheza se va desfășura pe portalul de ZOOM <https://us02web.zoom.us/j/83232676956>.

III. În a TREIA JOI din LUNĂ **P. Cuv. Protosinghel Ieremia Berbec**, starețul Mănăstirii Sfântul Dimitrie cel Nou din Middletown, NY, va susține o **SEARĂ DUHOVNICEASCĂ**. Întâlnirea duhovnicească se va desfășura pe **portalul YOUTUBE** și va avea două părți: o scurtă introducere/prezentare a unei teme urmată de un dialog cu întrebări și răspunsuri. **Intrați direct pe portalul YOUTUBE:** <https://www.youtube.com/channel/UCN025NXERrwaRTIfGPIDiaw>

IV. În a PATRA JOI a fiecărei LUNI **Pr. Ștefan Drăgoi** de la parohia Sf. Maria din Norfolk, Virginia va susține un program de **STUDIU BIBLIC** în **LIMBA ROMÂNĂ**, pornind de la Sfânta Evanghelia de la Matei. Studiu Biblic se va desfășura pe portalul de ZOOM <https://us02web.zoom.us/j/83232676956>.

Olimpiada de religie pe zoom după modelul Kahoot **duminică 16 mai 2021** ora **2-3PM EDT Grupa B și 3-4PM EDT Grupa C**. Tematica de la Sunday School septembrie 2020 – ianuarie 2021.

Programul "Let us attend"
<https://www.ancientfaith.com/podcasts/letusattend>

Programul Biserica - Familia românilor de pretutindeni - de realizat împreună cu parohia din România cu care ne-am înfrățit în 2019.

Proiecte AROLA

- **Mama anului - abonamente la Familia Ortodoxa sau The Orthodox World**
- **13 martie - Sambata mortilor - activitati cu copii pentru explicarea semnificației pomenirii morților.**
- **Bursa Dumitru Staniloae - fundraising pentru susținerea studenților la Facultatea Sf Vladimir în a doua duminica Postului Mare (duminica Sf Grigorie Palama).**
- **Carte de rugăciuni format de buzunar în engleza - la tipar în România**
- **10 aprilie - seara duhovnicească pe zoom cu Pr. Prof. Theodor Damian.**

- Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2020.

- Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membría acelor care au întârziat s-o facă. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în *good standing*.

- Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae și le spunem:
“HRISTOS ESTE ÎN MIJLOCUL NOSTRU”

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook
St Nicholas Romanian Church, NY

www.stnicholaschurch.net